

Privát oltárok, privát trófeák - rezümé

Készítette: Horváth Judit, Képi ábrázolás szak, III. évfolyam

Témavezető: Rácmolnár Sándor főiskolai docens

Pályázati munkám a pszichénkben, és a magánmitológiánkban jelen lévő belső démonok művészi feldolgozásával, megjelenítésével és áttanszformálásával foglalkozik. Ugyanakkor kritikai attitűddel szemléli társadalmunk trófeák iránti bizarr vágyát. A *Privát oltárok, privát trófeák* című pályázati munkám alapját egy olyan tárgysorozat alkotja, amely több, különböző szubjektív „trófeából” áll. A sorozat minden egyes darabja a legkülönbözőbb anyagok felhasználásával, azok szuverén módon történő alkotó összeépítésével valamely, a gyerekkorhoz köthető, tudatalatti, ösztönös félelmet, démont jelenít és testesít meg. Egy olyan valamit, amitől szinte csak addig félünk, amíg az a homályban lapul, de ha képesek vagyunk kidolgozni a félelmünket magunkból, akkor annak általunk megjelenített tárgyi valósága már nem lehet számunkra ijesztő. Az objektte transzformálás a vadászat aktusát jelenti, így a már levadászott, rossz emlékeket valóban a „trófea” kategóriával határozhatjuk meg. Dolgozatomban szeretném bemutatni az objekttek létrejöttének pontosabb magyarázatát és motivációját, a pszichológiai háttértől kezdve a képzőművészeti inspirációkig. Így felidézem Anna Freud elhárító mechanizmusokról szóló elméletét, majd belátva, hogy e mechanizmusok sokszor károsak lehetnek, hazai és nemzetközi példákat tárgyalunk az önelemzés, önvizsgálat, szembe-nézés témakörben. Felidézzük Vajda Lajos, Bálint Endre, Kovásznai György és Gaál József maszkjait, majd a külföldi kortársak közül Kiki Kogelnik, AJ Fosik, Freya Jobbins, Peter Gronquist és Christian Boltanski munkáit. Trófeáimat egy olyan hálózatos installálási móddal mutatom be, amivel az alkotásaim egymáshoz fűződő különböző viszonyait szeretném egy összetettebb reprezentációs szintre emelni. Az installáció számos csomópontból és a közöttük lévő kapcsolatokból áll, melyek árnyalt és finom szövedékké állnak össze. A trófeákon kívül a beépített szövegek, skiccek és vektorok személyesebbé és komplexebbé, illetve többolvasatúvá teszik az értelmezés folyamatát. Így a körülbelül 10-15 darab trófea ebben az installációs kontextusban egyfajta sajátos naplóként is olvasható. Igyekszem minél több embert arra sarkallni, hogy ne fojtsa el frusztrációit, ne gazdagítsa tudatalatti „szemétdombját”, hanem tartson önvizsgálatot és dolgozza ki magából démonjait. Mindemellett újabb alkotások ötlete is foglalkoztat, melyekben még nagyobb szerepet szánok az egyéni értelmezésnek és személyre-szabhatóságnak.